

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 31 marca 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo I. K. przeciwko J. K. i P. K. o ustalenie nieważności oświadczenia woli pozwanych z dnia 20 maja 2014 r. o wypowiedzeniu umowy najmu lokalu mieszkalnego zawartej w dniu 21 listopada 2005 r. oraz orzekł o kosztach procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na ustaleniach, że powód I. K. w dniu 21 listopada 2005 r. zawarł z pozwanymi reprezentowanymi przez J. K. umowę najmu na czas nieokreślony lokalu nr (...) określonego jako lokal mieszkalny położonego w budynku stanowiącym własność strony pozwanej usytuowanym w Ł. przy ul. (...). Umowa przewidywała wynajęcie powodowi lokalu wyposażonego w dostęp do zimnej wody, energii elektrycznej oraz posiadający toaletę.

Najemca zobowiązał się uiszczać comiesięcznie do dnia 10 każdego miesiąca czynsz w wysokości 274,31 zł w co były wliczane opłaty z tytułu wywozu śmieci, zużycia wody oraz odprowadzania ścieków a także z tytułu zużycia energii przez oświetlenie w korytarzu. Strony umowy były uprawnione wypowiedzieć umowę za 3- miesięcznym okresem wypowiedzenia.

Pozwani wytoczyli uprzednio powodowi powództwo o opróżnienie lokalu rozpatrzone pod sygn. akt II C 897/12, które zostało wyrokiem Sądu z dnia 12 czerwca 2013 r. oddalone.

Pismem datowanym na dzień 12 maja 2014 r. powód wezwał stronę pozwaną przez pełnomocnika do przekazania dokumentacji umowy najmu lokalu wyszczególniając dokumentację uzasadniającą sposób naliczania czynszu oraz wyjaśnienie przyczyn przerwania dostawy energii elektrycznej od dnia 25 marca 2011 r.

Pismem doręczonym powodowi w dniu 17 sierpnia 2011 r. strona pozwana wypowiedziała powodowi dotychczasową stawkę czynszu ustalając przy tym nową stawkę w wysokości 22,00 zł/m², co wraz z opłatami wnoszonymi za zużyte media: wodę i ścieki w stawce 20,10 zł oraz wywóz nieczystości stałych w stawce 7,50 zł pozwoliło ustalić całkowitą opłatę z tytułu czynszu w wysokości 936,42 zł

W związku z brakiem dostępu do energii elektrycznej w lokalu powód samowolnie uiszcza zmniejszoną kwotę w wysokości ok. 600,00 zł

Pismem datowanym na dzień 20 maja 2014 r. strona pozwana wypowiedziała powodowi umowę najmu w/w. lokalu z zachowaniem półrocznego okresu wypowiedzenia od daty zapoznania się przez powoda z wypowiedzeniem, ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego z uwagi na zamiar zamieszkania przez pozwanego P. K.-współwłaściciela nieruchomości wraz z rodziną w lokalu. Strona pozwana zobowiązała się przy tym zapewnić powodowi lokal zamienny.

P. K. z uwagi na rosnące potrzeby lokalowe swojej rodziny planuje wykorzystać pomieszczenia lokalu wynajmowanego przez powoda włączając je do własnego przyległego mieszkania.

W piśmie datowanym 28 maja 2014 r. na dzień strona pozwana zajęła stanowisko, iż powód posiada wszystkie kierowane do niego pisma a brak możliwości korzystania z energii elektrycznej wynika ze zniszczenia przez powoda instalacji elektrycznej w lokalu.

Powód wytoczył w dniu 12 czerwca 2014 r. przeciwko pozwanym powództwo o naruszenie jego dóbr osobistych, o ustalenie wysokości czynszu najmu oraz o zapłatę, które zostało rozpoznane przez Sąd Okręgowy w Łodzi pod sygn. akt II C 886/14. Wyrokiem z dnia 30 września 2014 r. Sąd Okręgowy oddalił powództwo.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów prywatnych, których prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a także na podstawie zeznań stron pozwanych P.

K. oraz J. K. a także powoda I. K.. Oceniając wiarygodność zeznań stron w sprawie, Sąd uznał za wiarygodne zeznania pozwanych P. K. oraz J. K.. Ich zeznania pozostały bowiem logiczne, spójne, zgodne ze sobą a także koherentne z przedstawioną w sprawie dokumentacją. Sąd I instancji odmówił wiarygodności zeznaniom powoda, gdyż nie przedstawił on żadnych dowodów na poparcie własnych twierdzeń o nasłaniu przez pozwanych na siebie S. S. celem dokonania jego pobicia, o zaginięciu jego korespondencji a tym bardziej o odpowiedzialności pozwanych z tego tytułu, o odpowiedzialności pozwanych z tytułu zaprzestania dostaw energii elektrycznej do jego lokalu. Sąd uznał natomiast za wiarygodne przyznanie powoda iż zapoznał się z informacją o przydzieleniu mu lokalu zastępczego. Sąd zwrócił uwagę na twierdzenie powoda o chęci uzyskania lokalu zastępczego o wyższym standardzie wobec obecnie zajmowanego.

W rozważaniach prawnych, Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 58 § 2 k.c. czynność sprzeczna z zasadami współżycia społecznego jest nieważna. Z kolei art. 189 k.p.c. stanowi, iż powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Działanie pozwanych niewątpliwie znajduje oparcie w przepisach obowiązującego prawa. Zgodnie bowiem z przytoczoną w treści wypowiedzenia umowy najmu normą art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. 2001 Nr 71 poz. 733) właściciel może wypowiedzieć stosunek prawny nie później niż na pół roku naprzód, na koniec miesiąca kalendarzowego, o ile zamierza zamieszkać w należącym do niego lokalu, jeżeli lokatorowi przysługuje tytuł do lokalu, w którym może zamieszkać w warunkach takich, jakby otrzymał lokal zamienny, lub jeżeli właściciel dostarczy mu lokal zamienny. W lokalu zamiennym wysokość czynszu i opłat, z wyjątkiem opłat niezależnych od właściciela, musi uwzględniać stosunek powierzchni i wyposażenia lokalu zamiennego do lokalu zwalnianego.

A zatem, zgodnie z powyższym przepisem i na podstawie poczynionych ustaleń stanu faktycznego, Sąd przyjął, iż pozwani byli uprawnieni dokonać wypowiedzenia umowy najmu powodowi.

Rozważając, czy skorzystanie z formalnie poprawnej legalnej instytucji w istocie nie narusza zasad współżycia społecznego, Sąd nie podzielił subiektywnego stanowiska strony powodowej w tym zakresie.

Na wstępie należy bowiem podnieść, iż Sąd Rejonowy dał wiarę twierdzeniom strony pozwanej o celu podjętych działań- połączeniu lokalu P. K. z lokalem wynajmowanym pozwanemu celem zaspokojenia rosnących potrzeb lokalowych jego rodziny. Takie działanie nie mogą być poczytane za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Samoistna okoliczność podniesienia wysokości stawki czynszu przedstawiona w sprawie oraz zasad ustalenia innych składowych opłat wchodzących w skład świadczenia czynszu nie przesądza o naruszenie przez to wyszczególnionych przez powoda zasad współżycia społecznego: prawa godności ludzkiej, nietykalności prawa do zajmowanego mieszkania, naruszenia interesu kontrahenta umowy najmu.

W zakresie dalszej części rozważań, Sąd wziął pod uwagę, iż zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ze wskazanym przepisem materialnoprawnym koresponduje przepis procedury cywilnej- art. 232 k.p.c., który normuje w zdaniu pierwszym, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Instytucja dopuszczenia przez sąd dowodu niewskazanego przez strony, ujęta w zdaniu 2, ma charakter szczególnego wyjątku i Sąd nie znalazł w badanej sprawie podstaw do jej zastosowania.

Mając to na względzie, Sąd zważył, iż strona powodowa wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. nie przedstawiła dowodów na poparcie szeregu własnych twierdzeń:

Jakkolwiek okoliczność pozbawienia powoda dostępu do energii elektrycznej byłaby w ocenie Sądu naruszeniem zasad współżycia społecznego; Sąd zważył, iż w tym zakresie powód nie przedstawił dowodów na poparcie twierdzenia o odpowiedzialności pozwanych za przerwanie dostaw energii elektrycznej wobec zajmowanego przez siebie lokalu.

Podobnie powód nie przedstawił też dowodów na poparcie swojego twierdzenia o nasłaniu na niego przez pozwanych celem dokonania pobicia S. S.. Powód pozostawił nieopartą dowodami przedstawioną przez siebie relację o usuwaniu przez pozwanych innych zastanych przez nich lokatorów.

Mając to na uwadze Sąd I instancji uznał, iż żadne z udowodnionych działań ani zaniechań pozwanych nie prowadziło do naruszenia zasad współżycia społecznego wobec powoda. Twierdzenia mogące świadczyć o zaistnieniu takowego naruszenia pozostały całkowicie nieudowodnione lub też przedstawiono przeciw nim wiarygodne dowody przeciwne.

Z tego też względu, nie można uznać czynności wypowiedzenia umowy najmu wobec powoda za bezskuteczną. A w konsekwencji tego nie ma podstaw aby ustalić nieważność wypowiedzenia umowy najmu powodowi. Powództwo podlegało zatem oddaleniu.

Mając na względzie powyższy całokształt ustaleń, Sąd przyjął, iż zachodzi szczególny wypadek w ujęciu art. 102 k.p.c. i w związku z tym Sąd nie obciążył powoda kosztami przegranego przez niego postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie:

- art. 189 k.p.c. w zw. z art. 58 § 2 k.c. poprzez bezzasadne uznanie, że nie zachodzi nieważność wypowiedzenia umowy najmu z uwagi na naruszenie zasad współżycia społecznego: godności ludzkiej, nietykalności prawa do zajmowanego mieszkania, naruszenia interesu kontrahenta umowy najmu, podczas gdy w rzeczywistości pozwani działając w celu zmuszenia powoda do opuszczenia zajmowanego lokalu, podjęli wobec niego szereg czynności, które formalnie były zgodne z prawem, pozostawały społecznie nieakceptowalne, przez co wypowiedzenie umowy najmu lokalu stało się nieważne, stosownie do art. 58 § 2 k.c.;

- art. 662 § 1 k.c. poprzez uznanie, że pozwani jako wynajmujący są zwolnieni z ustawowego i umownego obowiązku utrzymywania lokalu wynajętego powodowi w stanie zgodnym z umową przez cały czas trwania umowy najmu;

- art. 11 § 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów (...), poprzez uznanie, że zachowanie pozwanych wypełniło dyspozycję ww. przepisu w zakresie skutecznego zaoferowania powodowi lokalu zastępczego, z której korzystania powód następnie zrezygnował, podczas gdy w rzeczywistości pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na wypełnienie tego obowiązku poza jednostronnymi zapewnieniami;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę dowodów bez wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, co doprowadziło do uznania za niewiarygodne zeznań powoda na okoliczności wzajemnych relacji stron na tle wypowiedzenia umowy najmu lokalu, odpowiedzialności pozwanych za zaprzestanie dostaw energii elektrycznej do jego lokalu oraz naruszenia przez pozwanych zasad współżycia społecznego poprzez podniesienie wysokości czynszu w sytuacji braku możliwości korzystania przez powoda z energii elektrycznej, podczas gdy zeznania pozwanych, nieoparte odpowiednimi dowodami, pozostawały dla Sądu wiarygodne, co do samowolnie przeprowadzonej przez powoda instalacji kanalizacyjnej oraz zeznań P. K. w części dotyczącej rosnących potrzeb lokalowych jego rodziny, podczas gdy nie wykazał on w toku procesu posiadania rodziny oraz braku możliwości zamieszkania w innej części kamienicy, a nadto uznanie, że powód zapoznał się z informacją o przydzieleniu mu lokalu zastępczego, chociaż wielokrotnie zaprzeczał, aby jakakolwiek oferta lokalu została mu przedstawiona, podczas gdy pozwany P. K. nie był w stanie wskazać konkretnie zaproponowanych powodowi lokali, ograniczając się do stwierdzenia, że wszystkie zostały już wynajęte;

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przytoczenie w treści uzasadnienia okoliczności, które nie miały wpływu na podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, tj. stanowiska Sądu w przedmiocie możliwości sprostowania z urzędu protokołu rozprawy oraz nieprzytoczenie w uzasadnieniu pełnej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, tj. bezzasadne pominięcie wskazania dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których Sąd uznał za udowodnione twierdzenia strony pozwanej.

W oparciu o powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem powoda oraz zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa

adwokackiego z urzędu według norm przepisanych. Alternatywnie, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji oraz zasądzenie ww. kosztów.

Na zasadzie art. 232 k.p.c. w zw. z art. 381 k.p.c. skarżący wniósł o zaliczenie w poczet materiału dowodowego na etapie postępowania odwoławczego dowodu z dokumentu prywatnego z dnia 26 listopada 2014 r. wraz z dowodem potwierdzającym nadanie listem poleconym na adres pozwanego J. K. na okoliczność żądania niezwłocznego naprawienia instalacji elektrycznej, jako niezbędnego dla prawidłowego rozstrzygnięcia sporu.

Pozwani złożyli odpowiedź na apelację, w której wnosili o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Przed przystąpieniem do omówienia zarzutów podniesionych w ramach apelacji należy wskazać, że zgłoszone przez skarżącego wnioski dowodowe, dopiero na tym etapie postępowania, podlegały oddaleniu jako spóźnione w świetle dyspozycji art. 381 k.p.c.

Zgodnie z brzmieniem tego przepisu Sąd II Instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać przed Sądem I Instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później. Mając na uwadze, że objęty oddalonym wnioskiem dowodowym dokument istniał w toku postępowania pierwszoinstancyjnego oraz dotyczył okoliczności wówczas podniesionych przez skarżącego, reprezentowanego przez fachowego pełnomocnika, uznać należało, że właściwym było przedłożenie tegoż dokumentu już na wcześniejszym etapie postępowania.

Należy podkreślić obowiązek skarżącego powoływania wszystkich znanych mu faktów i dowodów już w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Skarżący nie może skutecznie żądać uzupełniania postępowania dowodowego w postępowaniu apelacyjnym tylko dlatego, że sądził, że zaoferowany materiał będzie wystarczający dla pozytywnego dla niego rozstrzygnięcia sprawy i świadomie zaniechał powoływania dalszych dowodów, a ostatecznie okazało się, iż Sąd pierwszej instancji w takim materiale faktycznym i dowodowym, jakim dysponował, nie wydał korzystnego dla niego orzeczenia.

Odnośnie zaś zarzutów apelacji, Sąd Okręgowy uznał je za chybione.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego. Skarżący nie zdołał wykazać, że ocena materiału dowodowego dokonana została przez sąd I instancji z naruszeniem reguł wynikających z art. 233 § 1 k.p.c. Skarżący nie wskazał bowiem istotnych błędów logicznego rozumowania Sądu, sprzeczności oceny z doświadczeniem życiowym, braku wszechstronności czy też bezzasadnego pominięcia dowodów, które prowadzą do wniosków odmiennych.

Należy przy tym zauważyć, że pominięcie przez Sąd Rejonowy dowodu z zeznań powoda nie było bezzasadne. Sąd Rejonowy wskazał przyczynę, dla której odmówił tym zeznaniom wiarygodności, tj. brak potwierdzenia okoliczności wskazywanych przez powoda (zaginięcie korespondencji, zaprzestanie dostaw energii elektrycznej, nasłanie S. S. celem pobicia powoda) w pozostałym materiale dowodowym. Powód nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie własnych twierdzeń. Zeznanie pozwanych natomiast wzajemnie się potwierdzały i były zgodne z przedstawioną w sprawie dokumentacją. Powód mógł skutecznie ubiegać się o naprawienie mu instalacji elektrycznej, nie przedstawił na tę okoliczność żadnych dowodów.

Tym samym, uznać należy, że powód nie udowodnił zgodnie z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c., że to pozwani pozbawili go dostępu do energii elektrycznej, nasłali na niego S. S. w celu pobicia, czy też pozbywali się innych zastanych

przez nich lokatorów. Twierdzenia skarżącego, że Sąd Rejonowy błędnie dał wiarę zeznaniom pozwanych, a odmówił wiarygodności jego zeznaniom stanowią zatem jedynie zwykłą polemikę i nie mogły odnieść skutku.

W niniejszej sprawie, istota sporu sprowadzała się do kwestii, czy dokonane przez pozwanych wypowiedzenie umowy najmu pozostawało zgodne z zasadami współżycia społecznego, czy też te zasady naruszało.

Podnoszone w apelacji zarzuty nieważności wypowiedzenia umowy najmu z powodu sprzeczności wypowiedzenia umowy najmu z zasadami współżycia społecznego są powtórzeniem wątpliwości zgłaszanych w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, o których Sąd Rejonowy zasadnie orzekł, że nie może być uznane za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego wypowiedzenie umowy najmu powodowi w celu zaspokojenia rosnących potrzeb lokalowych rodziny pozwanego P. K.. O naruszeniu zasad współżycia społecznego w postaci godności ludzkiej, nietykalności prawa do zajmowanego mieszkania, naruszenia interesu kontrahenta umowy najmu nie stanowi podniesienie wysokości stawki czynszu oraz zasad ustalenia innych składowych opłat wchodzących w skład świadczenia czynszu. Natomiast, o ile twierdzenia powoda o pozbawianiu go przez pozwanych dostępu do energii elektrycznej, nasyłaniu na niego osób w celu pobicia go, mogą świadczyć o zaistnieniu takowego naruszenia, to pozostały one nieudowodnione. Należy podnieść, że pozwani wypowiedzieli umowę najmu zgodnie z art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. 2001 Nr 71 poz. 733), który stanowi, że właściciel może wypowiedzieć stosunek prawny nie później niż na pół roku naprzód, na koniec miesiąca kalendarzowego, o ile zamierza zamieszkać w należącym do niego lokalu, jeżeli lokatorowi przysługuje tytuł do lokalu, w którym może zamieszkać w warunkach takich, jakby otrzymał lokal zamienny, lub jeżeli właściciel dostarczy mu lokal zamienny.

Zgodnie z art. 11 ust.1 powyżej cytowanej ustawy wypowiedzenie powinno być pod rygorem nieważności dokonane na piśmie oraz określać przyczynę wypowiedzenia. Należy podnieść, że pozwani zachowali powyższe rygory, a mianowicie w wypowiedzeniu pisemnym pozwani wskazali przyczynę wypowiedzenia, wskazali na zamiar zamieszkania przez pozwanego P. K. - współwłaściciela nieruchomości wraz z rodziną w lokalu. Strona pozwana zobowiązała się przy tym zapewnić powodowi lokal zamienny. Powód w toku procesu twierdził, że żona pozwanego P. K. odeszła od niego wraz z dzieckiem, jednakże tej okoliczności nie udowodnił. Co prawda w apelacji powód podnosił, że w toku procesu nie została udowodniona przez pozwanego P. K. okoliczność, że jest żonaty. Jednakże należy stwierdzić, że powód w toku procesu przed Sądem I instancji przyznał tę okoliczność, skoro twierdził, że od pozwanego odeszła żona z dzieckiem. Ponadto jak wynika z zeznań samego powoda pozwany P. K. wraz z rodziną zajmują nieco większe mieszkanie od jego lokalu, które ma niedużą powierzchnię, bo 41,31 m kw. Należało więc uznać za usprawiedliwioną potrzebę powiększenia mieszkania przez pozwanego P. K. dla zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych swojej rodziny.

Co się zaś tyczy zarzutu nieskutecznego zaoferowania powodowi lokalu zamiennego, należy zgodzić się z tym zarzutem, bowiem powód w toku procesu nie miał przedstawionej przez pozwanych propozycji dostarczenia lokalu zamiennego, nie można uznać, że lokal zamienny został powodowi dostarczony. Jednakże ta okoliczność nie świadczy o nieważności wypowiedzenia umowy najmu powodowi. Ponadto pozwani nigdy nie twierdzili, że taką propozycję przedstawili powodowi, a wręcz w odpowiedzi na apelację potwierdzili tę okoliczność i zapewnili, że dostarczą powodowi lokal zamienny i nie uchylają się od tego obowiązku, zaś wstrzymali się z czynnościami do chwili zakończenia niniejszego postępowania. Należy zaznaczyć, że od dostarczenia powodowi lokalu zamiennego zależała będzie skuteczność wypowiedzenia umowy najmu na tejże podstawie prawnej.

W świetle powyższych uwag nie można uznać, że wypowiedzenie umowy najmu było nieważne. Prawdłowo zatem przyjął Sąd Rejonowy, że oświadczenie woli pozwanych o wypowiedzeniu umowy najmu nie było sprzeczne z zasadami współżycia społecznego ani prawem.

Z powyższych względów apelacja jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlegała oddaleniu z mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty poniesione przez pozwanych w tym postępowaniu złożyło się jedynie wynagrodzenie ich pełnomocnika w osobie radcy prawnego, którego wysokość ustalono w oparciu o § 2 ust. 1 i 2, § 13 ust. 1 pkt 1 w zw.

z § 6 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz. 461).

Mając zaś na uwadze, że powód był w postępowaniu reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, Sąd Okręgowy przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi na rzecz adw. R. C. kwotę 369 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, ustalając wysokość tegoż wynagrodzenia w oparciu o § 2 ust. 1, 2 i 3, § 6 pkt 3 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 ww. rozporządzenia i powiększając tę kwotę o wartość 23% podatku VAT do kwoty 369 zł ($300 \text{ zł} \times 23\% = 69 \text{ zł}$; $300 \text{ zł} + 69 \text{ zł} = 369 \text{ zł}$).